

ПРАЗНИК НА БУКВИТЕ

1. Мили родители, уважаеми гости, ние изучихме всички букви. Вече можем да четем и пишем. Днес имаме тържество, защото ние вече сме грамотни!

2. Добре дошли в нашето училище. Първи “в” клас днес има празник. Празнувайте заедно с нас!

1. Но къде са буквите?

2. Не бързай! Нека разкажем всичко отначало. Дойде есента. Обагри гората. Вятърът подгони облаците и засвири в клоните на дърветата. Разпиля жълтите листа по земята. Птиците се събраха на ята и се готвеха за дълъг път, а децата тръгнаха на училище.

1. Прекрачихме прага на родното училище, плахи и смутени, а сега сме сериозни ученици от първи клас.

СЦЕНКА / участват вълкът и ученик от първи клас /

Вълчо: И аз, и аз съм ученик от първи клас!

Ученик: Като си ученик от първи клас, знаеш ли песента на първолаците?

Вълчо: Да, знам я!

Ученик: Тогава пей с нас!

Вълчо: Буквички да сричам, колко аз обичам!

Но кой е написал нашата азбука?

Ученик: Сега ще научиш. Антоан ще прочете как са били

създадени буквите.

Вълчо: Аз, буки, веди, глаголи – така се казвали нашите букви,

когато ги създали Кирил и Методий.

Ученик: Колко много знае нашият гост!

Няма ли да се представиш на нашата публика?

Вълчо: Аз съм Кумчо Вълчо от приказката за вкусната шапчица.

Ученик: Има ли такава приказка?

Учениците отговарят: Не! Има приказка за червената шапчица.

Вълчо: Не знам дали е червена, ама е вкусна и тя, и бабата,

и ловеца, и седемте джуджета...

Всички букви зная, мога да чета.

Те ще ми разказват всичко за света.

Ученик: Чакай, чакай, седемте джуджета не са от твоята приказка.

Вълчо: А от коя?

Ученик: Нали знаеш всички букви, нали можеш да четеш, а сега сам

си прочети приказката!

Вълчо: И в коя приказка вълкът чете?

Ученик: В нашата, в нашата!

Вълчо: А не може ли някой друг да я прочете?

Обещавам старата баба да не я гълтам, а само вкусната шапчица.

Ученик: Вкусна, та вкусна! Приказката е за Червената шапчица.

А ти каква работа свърши днес? Знаеш ли, че който

не работи – не трябва да яде.

Вълчо: И кой ти го каза?

Ученик: Научих го в училище. Знаеш ли колко много мъдрост има

в българските народни приказки!

Вълчо: Пак ли ще ме караш да чета?

Ученик: Не, Снежка ще чете, а ти внимателно ще слушаш.

Вълчо: А вкусната шапчица кога ще дойде?

Ученик: Сега тя е на училище. Днес първи клас имат празник на

буквите. Искаш ли да отидем?

Вълчо: А там ще има ли нещо за ядене или първо ще чета?

Ученик: Вълкът козината си мени, но нравът – никога!

Първо, Вълчо, буквите ще се представят.

Започва нашият азбучен парад!

Весел азбучен парад

буквите подред застават.

Сам четеш отпред назад и обратно ги строяваш.

Весел азбучен парад

своя буква там намираш.

Всеки буквен знак познат дълго ти си репетирал.

И отново ги четеш,

и на всяка глас си дал..

И пред всяка ще се спреш в буквен детски карнавал.

1. Уча буквичката а, първа буква а – начало.

с нея казвам Атанас, как обичам ананас.

Ани, Ангел, автобус, с нея казвам “ало, ало!”

2. С “б” започва думата България.

Обичам те безкрай , родино,

за мен най-хубава си ти –

с небе лазурно и долини, където розата цъфти.

Обичам те безкрай, родино,

надживяла мрак и гнет –

буйна като кръв и вино, сладка като хляб и мед.

3. А и Б научих вече, В повтарям всяка вечер.

Вихрен вятър всичко вдига.

Водопад, велосипед – все са думи с “в” отпред.

Значи всичко е наред.

4. Гласът на учителя гали, достига последния чин.

Голямата слънчева стая от нашата песен еhti.

5. Ето идва ред на е и в елха звучи добре.

Езеро, екран, експрес –

всички думи с “е” са днес.

6. Буква “з” - звън камбанен се разнесе,

лека песен се понесе.

Буквичката “з” звъни, ти запомни я, нали?

Почват с мен безброй звездички,

но приличам, виждат всички, точно на числото три.

Буква “и”

7. Аз на мама съм иглата, неуморна, работлива.

Тя със мене след играта дрешки скъсани зашива.

1. Познават ме децата, на мене и-то ми е батко,

а името ми е И-кратко.

Едно листенце над мене е спряло, едно листенце над мене блести.

Сети ли се ти? Аз до буква “И” стоя на крачка като негова сестра-близначка.

9. С “к” започва думичката “книга”.

Книгата е дар чудесен, книгата е дар небесен.

Книгата е наш приятел, мой и твой доброжелател.

Умни, за да порастем, трябва книги да четем!

10. Буква “Л”

Лисо, Лиске, Лисано,

леко стъпвай, хитрано!

Люто дядо се кани, лесно тебе да хване,

ти лакомо когато лапаш грозде във лозята.

11. М е буквичка, с която, пиша думички познати.

Мир чета сега на глас, мама пиша лесно аз.

Момък в приказките има.

М – море, момче, машина,

а ще стана ли моряк?

12. Остров, орех, очила.

Още охлюв, огън.

Ох, и те са с о отпред.

Просто кръгче и окръжност или просто колело.

Няма как да се излъжеш, о-то винаги е о.

13. Обичам планините бели, обичам синьото море.

Обичам с вятъра да тичам, след пеперуди да летя.

Обичам да си поиграя.

Обичам книги да чета.

Обичам да си помечтая,

войни да няма по света.

Обичам, вас приятели, и всички птици и цветя.

Обичам цялата вселена, но първо родната страна.

14. Думичките с “п” са много,

но да пиша всички мога.

Пакост, плача – няма как,

всичко се повтаря пак.

Пет пъти престилката прала Петрана -

престилката пак неопрана.

15. Аз съм буквичката “р”.

Родна реч, омайна, сладка,

що звучи навред край мен,

реч на мама и на татка,

що говорим всеки ден.

Тя звънти, когато пея,

в радостни игри еhti,

вечер приказки на нея

баба тихо ми реди.

И над книгата унесен,

родна реч ми пак шепти...

милва като нежна песен,

като утрен звън трепти!

16. Буква "с" – сняг и студ скова селата,

слънце след това ги сгря.

Снежка сам самичка смята.

Слама Симо сам събра.

Вече много думи зная, с изучил съм сега.

и отивам да играя аз със ските на снега.

17. Трудно Тончо т написа.

Три тетрадки ръкописно той изписа.

Но търкулна топка с татко по тревистия терен

и домашната забрави.

А учителката строга с тебешира на дъската,

тънко т тя подчерта и на Тончо тя се скара.

18. Често бъркат ме със “в”,

а пък аз съм буква “Ф”.

Ф е буква за фенера, за финал и за фазан.

Пишеш в, а чуваш фчера, вторник не е фторник знам.

С мен започват фар, файтон има ме и в микрофон.

Ф е буква дебелана, ала има тънък крак.

19. Две ушенца долепени, буква “х” това е!

Сбърквам, с гумата изтривам... изпотих се.

Буква “х” излиза крива - пуста опустяла!

20. Буква щ – щъркел на комина щръкнал,

клечки за гнездо домъкнал.

Дом строи за четирима – щъркелчета ще си има.

21. Ю – юзда, юг, юли, Юлия, юнак.

О – с едно тире отпред,

о – с колонка преди него.

Нова буква е това, тя се казва ю, деца.

22.   В азбуката е накрая, както в стая, трая, Мая.

Яке, ягода и яма, още колко други има!

Пиша буквичката Я, но е много трудна тя.

Довиждане, букварче, мое мило, вежливо другарче!

От тебе А, Бе, Ве-то ние научихме и светлина получихме.

И макар и да минаваме в клас по-горен, по-висок,

никога не ще забравим твоя, първия урок!

УЧЕНИК: А сега да се запознаем с читанката!

Читанка: Аз читанка се наричам и децата най-обичам.

УЧЕНИК: Книжке, с шарена корица, книжке, чудна хубавице!

Право ли ми казва татко, че разказваш много сладко

за усмихнатото слънце и за всяко малко зрънце?

Читанка: Знам аз приказки вълшебни и за малки и големи:

за незнайния юнак и за вълка-глупак,

за Снежанка-хубавица и за Снежната кралица.

Ще те хвана за ръчичка

и ще тръгнем ние двете към горите, върховете!

После Слънчо ще ти прати чак от своите палати

златна люлка и тогаз ще те залюлея тъй високо

че самичка ще си уловиш звездичка!

Аз съм българско дете,

с моя край се аз гордея.

Златно жито тук расте,

Стара планина синее.

Тука в нашата страна

някога живял Паисий.

В непрогледна тъмнина

той история написал.

В наша Стара планина

били се за свободата,

с пушки с бойни знамена

Ботев, Левски, Караджата.

Аз съм българско дете,

с обич гледам планините,

Мойта гордост все расте,

че съм внуче на борците!

Аз обичам своята родина,

защото свободен се родих.

И тука под небето синьо чудни красоти открих!

Тук е песента на мама, на родината гласът.

Имам волността на птица и усмивка пълна със звезди!

Ех, любим ти първи клас!

Помни го всеки от вас.

Ето, изпитът премина,

а от утре продължава учебната година.

Добре се ний трудихме, подаръци, хвалби добихме!

СЪЗДАВАНЕ НА СЛАВЯНСКАТА АЗБУКА

Някога, много отдавна християнската религия се проповядвала

само на три езика.Свещените книги, които съдържали мъдростта на

християнската вяра, били написани само на гръцки, латински и еврейски

език.Те били еднакво чужди и неразбираеми за всички славянските народи.

При византийския император дошли пратеници от Великоморавия,

които искали учители да проповядват християнската вяра на славянски

език.Императорът изпраща двамата братя Кирил и Методий.

Кирил е получил своето образование в прочутата Магнаурска школа,

където го нарекли Кирил – Философ. През 855г. те създали славянската азбука.

Аз, буки , веди глаголи – така се казвали нашите букви, когато ги създали

Кирил и Методий. За да защити правото на всеки народ да има своя писменост, Кирил отива в Рим, където получава разрешение от папата.

След смъртта на Кирил, техните ученици били изгонени от Великоморавия.

Княз Борис Първи ги приел в България. Пристигнали: Климент, Сава, Наум,

Горазд и Ангеларий. Създадени били просветни школи. България съхранила и развила делото на Кирил и Методий. Славянската писменост стигнала и другите славянски народи, защото родният език, писменост и култура са най-голямата сила на всеки народ.